

*'We zijn als grote jongens de uitdaging aangegaan,
we zullen als grote jongens ons verlies ondergaan.'*

- UIT HET DAGBOEK VAN MARC GILSING EN PETER TEGGELAAR

Heldendaad in de Sahara

Een aangrijpend waargebeurd verhaal over
vrijheid, avontuur en broederschap

EDDY VAN DER LEY

Eddy van der Ley

Heldendaad in de Sahara

*Een aangrijpend waargebeurd verhaal
over vrijheid, avontuur
en broederschap*

KOSM•S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

Uit het dagboek van Marc Gilsing en Peter Teggelaar 9

Proloog 11

Hoe het allemaal begon 15

PREM 25

Duitsland, voetbal, relletjes en wij 33

Geef acht! 45

Passie en Hartstocht 53

De zoektocht (1) 59

De eerste Sahara-reis 67

Kennismaking met Marc 87

De zoektocht (2) 91

De tweede Sahara-reis 99

Busondernemer in Ghana 115

De zoektocht (3) 133

Het dagboek 141

Afscheid nemen 181

De geest van Peter 199

De dood van Marcel 203

Bellen met Reszö 211

De impact van de brieven 215

Zelf naar Tamanrasset 231

Epiloog 275

Uit het dagboek van Marc Gilsing en Peter Teggelaar

28 juli 1993 – 6 uur 's ochtends

Het wiel is compleet naar de klote, we hebben er nog 6 kilometer mee kunnen rijden. Peet heeft 'm nog net op een heuvel kunnen krijgen. Staat-ie lekker hoog als we 'm in de fik steken. We waren al om ongeveer 19.30 uur op deze plek en we hebben de avond goed doorgebracht. We zitten onszelf niet op te vreten over onze laksheid en over het gevaar wat ons te wachten staat. We zijn zeer relaxed. Toen we net stonden probeerde Peet 'n afscheidsbrief te schrijven. Het lukte hem niet. We denken beiden dat het alleen erger wordt daardoor.

Ik probeer wat zekerheid te vinden bij de gids maar er is werkelijk geen peil op te trekken. Erg frustrerend. Hij zegt wel dat er vandaag om ongeveer elf uur 's ochtends een patrouillewagen langs moet komen. Hoe hij dat moet weten is ons een raadsel maar we vestigen al onze hoop daarop. Vanaf nu 1 liter per dag want als de wagen vandaag niet komt dan morgen, volgens onze gids. Het is nu gelukkig nog koel maar het wordt weer extreem warm. Het stemt ons bijzonder verdrietig dat dit op deze manier verloopt. Peet en ik geven ons nog zo'n 15% kans te overleven en als ik denk hoe graag ik door wil, springen de tranen me in de ogen. Als ik denk aan wie ik achterlaat raak ik zelfs in paniek. Die gedachte ban ik uit! We laten een tattoo zetten, dezelfde, als we hier levend uitkomen. Een hele grote, mooie! We gaan ons ook een avond dronken drinken aan De

Koninck-bier. Da's 1 avond in een lange rij van dronken avonden.

Peet had heel veel vertrouwen in de gids omdat hij heel veel geld vroeg: 80000 CFA, da's zo'n 550 gulden. Dan denk je toch dat je de beste gids van heel Algerije te pakken hebt. Daarbij komt nog 't verhaal van 2 gozers die 's nachts met een gids binnen 7 uur de grens haalden. Dan geloof je dat toch? We vertrouwen blijkbaar nog te veel op de mensheid. Wat 'n land. Wat 'n land om in te sterven. Wat zonde! We hebben de auto al helemaal afgedekt tegen de zon die zo meteen opkomt. En dan breekt de pleuris uit!

Proloog

Eddy, doe er wat mee! De laksheid als het gaat om Sahara-reizigers is schrijnend te noemen. Er was geeneens meer een securitépost!

Eddy, schrijf hier een groot artikel over!

Dit boek is voor een ieder die het maar wil lezen

Ik lees deze woorden voor het eerst op 15 november 1993, in een fax die vanuit Algerije door de autoriteiten aan de nabestaanden van Marc Gilsing en Peter Teggelaar is doorgestuurd. Drie dagen eerder zijn we, nota bene via het NOS-nieuws, op de hoogte gesteld van hun dood. Het aantreffen van de lichamen, in een onherbergzaam gedeelte van de Sahara, geldt als het meedogenloze slotakkoord van een periode van wurgende onzekerheid, van ruim drie maanden balanceren tussen hoop en vrees.

Door het verstrijken van de tijd is het geloof in een goede afloop zo goed als vervlogen geraakt. Dus is er, naast tranen van verdriet, ook plaats voor opluchting. En dankbaarheid. Want de vondst van een dagboek, aangevuld met hartverscheurende afscheidsbrieven, voelt haast letterlijk als een geschenk uit de hemel. Dankzij de woorden van de jongens, opgetekend op de uitzichtloze plek waar ze zijn gestrand, weten we hoe het zo mis heeft kunnen gaan. En hoe zij de laatste dagen en momenten van hun leven hebben beleefd.

Marc en Peter richten zich dus ook expliciet tot mij. Of ik in de krant de veiligheid van de Sahara-reiziger in de betreffende regio aan de kaak kan stellen. Als journalist van het *Algemeen Dagblad* ben ik, om de zoektocht op gang te brengen en later in de nieuwssfeer, daadwerkelijk gaan berichten over deze zaak. Een emotionele rollercoaster, dat is het, want bovenal ben ik hartsvriend van Peter.

Maar er staat dus ook dat ene zinnetje: *Dit boek is voor een ieder die het maar wil lezen*. Dat ene zinnetje, dat zich in mijn achterhoofd nestelt. Het gaat met me op de loop, emotioneert me, slaat me tegen de grond, kikkert me op, daagt me uit. Jaar na jaar, decennium na decennium. *Dit boek is voor een ieder die het maar wil lezen*.

Ik heb mezelf vaak afgevraagd: moet ik tot publicatie overgaan? Of juist niet? Het antwoord ligt er nu, gegoten in boekvorm. Dertig jaar na dato, nu de emoties grotendeels zijn geluwd, geef ik gehoor aan de wens van de jongens. Om te waarschuwen, veroordelen te ontcrachten, Marc en Peter postuum te eren en, niet in de laatste plaats, de vrijheid te vieren. Dat laatste klinkt misschien cryptisch en paradoxaal, maar daar kom ik in de loop van het boek uitgebreid op terug.

Heldendaad in de Sahara bevat verschillende verhaallijnen, maar de belangrijkste is de letterlijke tekst van het dagboek. Die verschaft een uniek inkijkje in de gemoedstoestand van twee levenslustige mensen die als ratten in de val komen te zitten en beseffen dat hun laatste uur heeft geslagen. In de bloei van hun leven, op slechts 24-jarige leeftijd. Wat doe je in zo'n situatie? Wat zeg je? Wat schrijf je op? Hoe neem je afscheid? Van je nabestaanden, van elkaar?

De evenwichtige en, wat mij betreft, heldhaftige manier

waarop Marc en Peter dit hebben gedaan, heeft een ongekend grote en positieve impact gehad op het rouwproces en verdere leven van de nabestaanden. Marc en Peter zijn een bron van inspiratie geworden, ook lang na hun dood.

Alleen daarom al moest dit boek er gewoon komen.

Eddy van der Ley

Hoe het allemaal begon

Zelf ken ik, als latere boezemvriend van Peter Teggelaar, een tamelijk onbezorgde jeugd. Ik ben de oudste telg van een arbeidersgezin met vier kinderen. Thuis draait alles om de eenvoud, ver weg van materiële welstand, een rijke voedingsbodemp voor later: we komen niets tekort, we hebben genoeg. Mijn ouders geven mij al vroeg een grote mate van vrijheid. Niet dat zij niks geven om mijn (mentale) ontwikkeling, dat zeker niet, maar ik mag het vooral zelf uitzoeken in het leven. Heerlijk vind ik dat, zo veel vrij- en blijheid. De vraag die tegelijkertijd rijst: zal ik als jong, levenslustig ventje genoeg verantwoordelijkheid in mijn bagage hebben om die relatieve weelde te kunnen dragen? Op de basisschool blij ik – naast ongetwijfeld talloze tekortkomingen – over een tamelijk goed stel hersens te beschikken, en ook mijn taal- en verantwoordelijkheidsgevoel worden als ‘bovengemiddeld hoog’ ingeschat. Zo, die kwalificaties heb ik binnen. Ik kan ook best makkelijk leren, daar ligt het niet aan.

In die jeugdijaren is Marcel van Nieuwenhoven mijn beste vriend. Hij is enig kind en woont aan de overkant van de straat, de Dennenweg in Enschede. Marcel is wat betreft het uithalen van kattenkwaad mijn partner in crime, al gaat hij altijd net een tandje verder. We houden van rock-'n-roll, geschiedenis en avontuur. Op twaalfjarige leeftijd gaan we op Tienertoer, twee jaar later verkennen we per trein de uithoeken van de Benelux. Op één front loopt het spoor der interesses uiteen: hij heeft niets met sport, ik álles. Typerend voor dat verschil is het sardonische genoegen dat Marcel schept in het doorknippen van

tv-kabels, net voor het begin van een live voetbalwedstrijd. In de hele buurt gaat het beeld op zwart, met alle ergernissen en scheldpartijen van dien. Nu kan ik daar onbedaarlijk om lachen, op dat moment vervloek ik hem. Voor heel even dan.

Naarmate ik ouder word, neemt de belangstelling voor het volgen van (sport)nieuws hand over hand toe. Thuis krijg ik de liefde voor sport met de paplepel ingegoten. Op zaterdag en zondag kijken we met het bord op schoot naar respectievelijk de Duitse *ARD Sportschau* en *Studio Sport*. We volgen de grote, mondiale voetbaltoernooien op de voet. En bij de allround-schaatstoernooien noteren we in de krant de tussentijden van alle, maar dan ook alle deelnemers. Zelfs die van de ritten op de 10 kilometer. In het barokke Diekmanstadion juich ik voor FC Twente.

In vergelijking met mijn vader ga ik flink in de overdrive. Ik adem, leef en eet sport. Verslind kranten en bladen bij de vleet, ben op mijn twaalfde levensjaar – al zeg ik het zelf – niets minder dan een wandelende sportencyclopedie. De linksback van Mol, uitkomend in de Belgische derde nationale klasse? De opstelling van Karlsruher SC, uit de Duitse Bundesliga? Gedetailleerde info over álle deelnemers aan de Tour de France? Ik dreun het zonder haperen op. Ten overstaan van wie? Op dat moment vooral van mezelf. Ik vul hele schriften met lijstjes van favoriete voetballers, met uitslagen van (ook zelfverzonnen) competities.

In de brugklas van Scholengemeenschap Zuid in Enschede, voor mavo, havo en vwo, komt die maniakaal aandoende hobby voor het eerst op gespannen voet te staan met de volgzaamheid die een leerling enigszins zou moeten uitdragen. In mijn

belevingswereld heeft het onderwijs niet of nauwelijks meerwaarde, en om nu te stellen dat de leraren van dienst me de inspiratie bieden van gedachten te veranderen: nee. De liefde voor sport, sport en nog eens sport voert de boventoon; de school bevindt zich ver en diep in de slagschaduw. Die conflicterende belangen zullen later alleen maar worden aangescherpt.

School heeft ook zijn mooie kanten, want ik ontmoet er gelijkgestemde zielen. In het tweede jaar, in de brugklas, de voetbalgekken Joost Baarslag en Gert-Jan Meester, in het derde jaar Marcel Kuiper. Het is de tijd dat we nationale en internationale voetbalwedstrijden gaan voorspellen. Ik neem het initiatief, de rest volgt met alle soorten van genoeg. Schriften schrijven we vol met prognoses van de uitslagen, doelpuntenmakers en zelfs het aantal toeschouwers. Aan de winst is geen geldprijs verbonden, hooguit een hoop lol en in het beste geval ‘eeuwige roem’.

In 1985 verandert Gert-Jan Meester van school en borduren Joost, Marcel en ik voort op de traditie. Na de zomervakantie trappen we af in de vierde klas van de havo, in het hoofgebouw van Scholengemeenschap Zuid aan de Tiemeister in Enschede, onder de rook van het Diekmanstadion, de thuishaven van FC Twente. Bij de introductie van dit nieuwe schooljaar valt één nieuwe leerling met geen mogelijkheid over het hoofd te zien. Niet zozeer door zijn lengte, als wel door zijn looks en uitstraling: een felrode haardos vol krullen, een kapotte spijkerbroek en stoere puntlaarzen. Daaraan gekoppeld: branie, enthousiasme en welbespraaktheid. Peter Teggelaar, op dat moment zestien jaar oud, straalt in alles een grenzeloze levenslust uit.

Marcel Kuiper en ik, behalve klasgenoten ploegmakers in het A1-elftal van de illustere Enschedese voetbalclub UDI, hebben heel even iets van ‘wie is deze snuiter’? Die, nota bene in een FC Twente-bolwerk, aan iedereen verkondigt een gezworen Feyenoord-supporter te zijn. Maar al snel maakt de lichte neiging tot weerzin plaats voor sympathie, herkenning en bewondering. We blijken te maken te hebben met een vrije geest, een levenskunstenaar, een sportfanaat, die ook zelf – zo blijkt tijdens de gymles – heel aardig tegen een bal kan trappen.

Peter, bijnaam Teggel, woont in Haaksbergen en is de oudste uit een onderwijzersgezin met drie kinderen. Hij komt dagelijks op een stoere Kreidler naar school in Enschede gereden. Voetbalt in zijn woonplaats bij amateurclub sv Bon Boys en geniet bij de plaatselijke basketbaltrots, de vaderlandse topclub Hatrans Tonego, de nodige faam als aanjager van het fanatieke supporterslegioen, dat niet voor niets zijn naam draagt: de Teggel-side.

Terugblikkend op de eerste levensfase van haar oudste zoon, merkt José Teggelaar al snel dat ze, op 8 maart 1969 in Blerick, een ‘bijzonder kind’ op de wereld heeft gezet. ‘Een echte avonturier met een groot vrijheidsideaal,’ zegt ze. ‘Als jongetje zei hij eens: “Vogeltjes moeten vliegen, die moeten niet in een kooi gestopt worden.” Zonder het op dat moment zelf te beseffen, zouden die woorden later nadrukkelijk op hem van toepassing worden. Nou ja, zo heel veel later ook weer niet. Toen Peter net vier was, wist hij het zeker: hij wilde ontdekkingsreiziger worden, vertelde hij ons. We namen toen speciaal een abonnement op een tijdschrift over reizen, omdat hij dat zo fascinerend vond.’

Peter geeft vaker blijk van drang naar avontuur, hoe jong hij ook is. ‘Op een dag pakte hij een stok,’ vertelt José, ‘knoopte

daar een zakdoek aan vast en maakte er een knapzak van, met daarin eten. Hij vertelde, met avontuurlijke pretoogjes, dat hij de wereld zou gaan ontdekken. Ik zie hem nog zo weglopen, bij ons op het pleintje in Haaksbergen. Ik zei: “Zul je wel voorzichtig zijn?” Jawel, dat zou-ie. Ik hield hem van een afstandje in de gaten, zag hem het zandpad op lopen. Na een meter of honderd stopte hij. Hij keek naar de lucht, nam de omgeving in zich op, keerde om, kwam thuis, legde de stok neer, deed zijn jas en zijn laarsjes uit en zei: “De wereld is wel heel erg groot. Later ga ik verder.” Op dat moment waren dat de grenzen van zijn wereld.’

De jonge Peter is een beelddenker, stelt zijn moeder. ‘Hij visualiseerde alles. Dat leidde soms tot teleurstellingen. Toen we hem voor de eerste keer meenamen naar het strand, in het Zeeuwse Burgh-Haamstede, hij was nog geen drie jaar, hadden we hem erop voorbereid met mooie verhalen. Hij verheugde zich mateloos op zijn eerste kennismaking met de zee. Maar toen we eenmaal de toppen van de duinen bereikten en de Noordzee zich voor hem uitstreckte, bleef het even stil en zei hij, met een snik in zijn stem en met beteuterte blik: “Ik zie alleen maar water!” Een jaar later, weer aan zee, sleurde hij bij opkomend tij zijn zusje Clemi steeds het water uit. Zij kroop naar de golven, dat wilde hij beletten. Omdat hij golven verwarde met wolven. Hij wilde haar behoeden voor gevaar.’

Als kleine dondersteen is Peter een gangmaker. ‘De wereld moest en zou weten dat hij er was,’ zegt zijn moeder. ‘Ik herinner me dat we in 1971 oud en nieuw vierden bij vrienden in Amsterdam. Peter was nog geen twee jaar oud, maar in plaats van schuchter in een hoekje te gaan zitten, kwam hij de volle huiskamer binnengehuppeld met een luid uitgesproken “Hal-

lo!” Tot hilariteit van de aanwezigen. Dat ventje met het rode haar voelde geen enkele schroom.’

Ook de diepgewortelde liefde voor sport in het algemeen en Feyenoord in het bijzonder, krijgt in een pril stadium vat op hem. De eerste indrukken, zo reconstrueert José, moet hij hebben opgedaan in mei 1970, wanneer Feyenoord ten koste van Celtic de Europa Cup 1 wint. ‘We zaten toen met studiegenoten van Jan voor een korte vakantie in de Ardennen. In een cafeetje volgden we die legendarisch geworden finale op tv. Ik zette Peter in een stoeltje en vervolgens werd hij, zo jong als hij was, deelgenoot van een enorm tumult, dat losbarstte bij de doelpunten van Feyenoord en, uiteraard, na het laatste fluitsignaal. Daar moet het zaadje zijn geplant. Toen hij een jaar of vier, vijf was, was het Feyenoord voor en Feyenoord na. Willem van Hanegem was zijn idool.’

Met zijn opa van vaders kant deelt hij, later in zijn jeugd, een andere fascinatie: die voor de Tweede Wereldoorlog. ‘Opa Teggelaar had niets met sport, maar des te meer met geschiedenis,’ vertelt José. ‘Zo verzamelde hij de werken van historicus Loe de Jong, het *Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog*. Steeds als er een nieuw boek van die serie uitkwam, hadden die twee weer verse gespreksstof. In die conversaties werd het rechtvaardigheidsgevoel van Peter aangewakkerd. Hij kon toch al niet tegen groot onrecht. In dit geval betrof het de wandaden van de Duitse bezetter.’

Op school en bij de voetbalclub in Haaksbergen pakt Peter in alles het initiatief. Zijn rode hardos geldt als katalysator van een enorme geldingsdrang. Die opvallende kleur heeft ook nadelen, merkt José. ‘Als er kattenkwaad was uitgehaald door een groepje van tien jongens, dan was het “die rooie” die werd

herkend. Vaker dan ouders van blonde ventjes met blauwe ogen hebben wij de wijkagent, de leraar en de buurman aan de deur gehad. Al heeft zonder twijfel meegespeeld dat Peter veel meer durfde dan een ander. Hij liep bij alles voorop, was voor de duvel niet bang en had altijd zijn woordje klaar, want zijn taalvaardigheid was al vroeg sterk ontwikkeld. Hij kon fraai, bloemrijk en scherp formuleren.’

In Haaksbergen groeit Peter op met onder anderen de latere politicus Han ten Broeke en de latere topvoetbaltrainer Erik ten Hag.

Ten Broeke denkt met dankbaarheid terug aan de tijd met zijn vriendje van de lagere school. ‘Het was zijn grenzeloze avonturisme dat hem zo uniek maakte, zijn ongelimiteerde verbeelding,’ zegt hij. ‘Zo togen Peter en ik, gekleed in zelfbedachte Indiana Jones-outfits met korte broek “de wildernis” in, ten noorden van de Haaksbergse wijk De Veldmaat. Op zoek naar bomen om hutten te bouwen of schuilplaatsen. Op de bonte avond van lagere school De Troubadour playbackten we op het podium “Runaway Boys” van de Stray Cats, Peter inclusief indrukwekkende vette rode kuif. Maar ook, en deze jeugdzonde moet maar eens worden opgebiecht, probeerden we laat in de avond via het wc-raampje naar binnen te klimmen in de houten keet waarin we les kregen. Op maandag ontkenden we elke betrokkenheid, maar de enorme strepen van onze altijd vieze schoenen waren de onmiskenbare getuigen.’

Een van zijn meest bijzondere herinneringen aan Peter behelst het zelfverzonnen spel ‘Tackling’. ‘Dat speelden we in de winter op het met sneeuw bedekte veldje naast ons huis,’ vertelt Ten Broeke. ‘Mutsen op, handschoenen aan en moonboots aan

de voeten in plaats van voetbalschoenen. Ieder verdedigde zijn eigen boom. Maar niet het raken van elkaars boom, maar vooral elkaars schenen was de opzet van dit spel. Liefst met een mooie sliding waarvoor je in regulier voetbal een dieprode kaart zou krijgen. Maar bij “Tackling” was alles geoorloofd om jezelf of je boom te verdedigen. Een olympische sport is het nooit geworden, maar hele straten in De Veldmaat speelden mee en tegen elkaar. Peter was uniek, niet in een hokje te plaatsen en eigenlijk ook niet te tackelen. Maar bovenal was hij, Tackling Teggelaar, Peter de Piraat, de meest verbazingwekkende, initiatiefrijke en sprankelende jongen uit mijn jeugd.’

Erik ten Hag, de huidige trainer van Manchester United, heeft soortgelijke herinneringen. Hij is net als Peter én Han een voetbalfanaat. Zijn idool is Epi Drost, de libero van FC Twente en (kort) het Nederlands elftal. František Fadrhonic maakt begin jaren zeventig, als bondscoach van Oranje, de opmerking ‘*Mit dem Epi ist es immer Zirkus*’, doelend op het spectaculaire, risicovolle spel van Drost.

Maar Ten Hag kent nog een ‘circusartiest’: Peter Teggelaar. Eentje die zijn acts niet zozeer binnen de lijnen uitvoert, maar vooral daarbuiten. ‘Al moeten we Peter als voetballer ook niet helemaal onderschatten,’ stelt Ten Hag, die hem meemaakt op school, op straat en bij amateurclub Bon Boys, waar ze allebei voetballen. ‘Hij was een begenadigde spits, had snelheid, was agressief en scoorde gemakkelijk. Hij had niet altijd oog voor een medespeler, want hij dribbelde wat af, wilde zelf de goal maken. Was egoïstisch, zoals veel aanvallers dat zijn.’ Ten Hag speelt soms samen met Peter, op basketbalveldjes in de wijk, bij de club. ‘Bij Bon Boys zaten we maar kort in hetzelfde elftal. Peter was een jaar ouder en speelde eigenlijk niet in de hoogste

jeugdteams, maar net daaronder. Geen idee wat daar de achtergrond van was. Het niveau had hij wel, maar feit is dat hij toen ook al oog had voor de geneugten des levens.'

Op zaterdagavond gaat Ten Hag, net als veel andere Haaksbergse sportliefhebbers, steevast kijken bij de competitiewedstrijden van Hatrans Tonego, in een bomvolle sporthal De Els. 'Als onbetwiste aanjager van zijn eigen Teggel-side ging Peter luidkeels voor in de gezangen. Wij zaten bij hem in de buurt. De sfeer was geweldig. Ons aandeel was dat we zakken vol confetti meenamen. Die confetti was afkomstig van het kantoor van mijn vader. We haalden daar al het overbodige papier door de versnipperaar,' vertelt hij lachend. Op straat in Haaksbergen is Ten Hag niet de braafste, maar Peter is van een andere orde. De topvoetbaltrainer herinnert zich hem als 'een Pietje Bell, iemand die de grenzen opzocht en een ongelooflijke humor had'. 'Hij durfde meer dan ieder ander, qua gein en ongein, vrat de gekste dingen uit. Met hem was het nooit saai, wij kken onze ogen uit. Of hij inspireerde? Ja, best wel. In die zin dat hij alles uit het leven wilde halen. Geen dag mocht in saaiheid voorbijgaan.'

'Onze enige échte hel is de gedachte aan jullie verdriet.'

– UIT HET DAGBOEK VAN MARC GILSING EN PETER TEGGELAAR

Op het moment dat avonturiers Peter Teggelaar en Marc Gilsing in de zomer van 1993 beseffen dat ze op 24-jarige leeftijd zullen sterven op een desolate plek in de Sahara, richten ze zich in hun dagboek met hartverscheurende afscheidsbrieven tot geliefden, familie en vrienden. Zonder zelfmedelijden, maar met humor, zelfspot, berusting en – vooral – de zorg voor hen die achterblijven, accepteren de onfortuinlijke Sahara-reizigers hun noodlot. Het dagboek, aangetroffen naast de lichamen, wordt een troostrijk houvast voor de nabestaanden. Een van hen, Eddy van der Ley, krijgt daarin het verzoek tot publicatie.

Dertig jaar later neemt Van der Ley de handschoen op. Als fundering voor *Heldendaad in de Sahara* publiceert hij het complete dagboek van de fatale woestijnreis. Ook verhaalt hij over de impact die de dood van de jonge levenskunstenaars op zijn leven en op dat van vele anderen heeft gehad, juist door die laatste woorden vanaf hun plotselinge sterfbed. Van der Ley, die voor een reconstructie van het drama zelf afreist naar de Sahara, schrijft vanuit het oogpunt van zijn verpletterende vriendschap met sportfreak en collega-journalist Peter Teggelaar. Het maakt *Heldendaad in de Sahara* ook tot een persoonlijke ode aan vrijheid, liefde, avontuur en broederschap.

Eddy van der Ley is schrijver, presentator, journalist en theatermaker. Hij runt een mediabedrijf, was 25 jaar verslaggever voor het *Algemeen Dagblad* en schreef o.a. *Niet zeiken, voetballen!* (over scheidsrechter Bas Nijhuis), *Recht voor z'n raap* (over voetbaltrainer Gertjan Verbeek) en *Hoi Papa* (over ex-voetballer Michel Boerebach).

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
M•S**

NUR 320

Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen